

Een nieuwbouwwijk vlak bij de vuilverbrandingsoven

► De kilometerslange straat langs de Nieuwe Waterweg heet Boulevard Rozenburg. Wie bij zo'n weidse benaming denkt aan grand hotels, coutureboutiques en elegante flaneurs, komt hier niet helemaal aan zijn trekken. Er staat een rij alledaagse etagewoningen, de veerpont wacht op klanten voor Maassluis, daarnaast liggen kleurige boeien geparkeerd en verder is er vooral groen, voorzien van wandelpaden en bankjes met uitzicht op grote schepen onderweg naar een losplaats.

Aan de andere kant van Rozenburg loopt het Calandkanaal, dat Botlek met Europoort verbindt. Daar staat een markante hefbrug met een heel hoge en brede doorvaartopening, zodat de grootste containerschepen hier kunnen passeren. Een gigantisch windscherm van halfronde betonnen platen, 25 meter hoog en 1750 meter lang, even grof als intrigerend, zorgt dat scheepvaart hier ook met windkracht 5 nog mogelijk is. Aan de overkant van het kanaal stoomt de industrie. **Vrachtwagens en goederentreinen rijden af en aan, waarbij het zware spoorverkeer over de Calandbrug Rozenburg heel wat geluids-overlast bezorgt.**

Aan westelijke zijde loopt Rozenburg uit in een tien kilometer lange, smalle landtong, een curieuze natuurlijke oase in deze omgeving van zeeschepen, olietanks en werkplatforms. De zanderige reep grond heeft zich op natuurlijke wijze tot een ruw, duinachtige landschap met poelen en struikgewas ontwikkeld. De landtong grossiert in bloemen, vlinders en vogels;

'Toen ik als arts begon, stamden de inwoners uit alle windstreken. Het was ook een opvallend jonge plaats; ik heb heel veel bevallingen gedaan'

ook grazen er Schotse hooglanders en koniksparden. De modelvliegtuigvereniging en twee ruitersclubs huizen hier, net als Hondenschool WAF. Een stel gekleurde bomen markeert een bosaanplant. Het ommeland doet van zich spreken via een educatief centrum dat voorlichting biedt over het havengebied, een werkplatform met hoge kranen, radarposten en aangeerde of passerende schepen. En halverwege de landtong vangt de Maeslantkering geïmponeerde blikken. Dit meest recente deel van de Deltawerken bestaat uit twee gekromde, witte deuren van elk zo'n tweehonderd meter, die bij stormvloed via een ingenieuze constructie de Nieuwe Waterweg kunnen worden ingeschoven.

Een jaren-zestigdorp, een wereldhaven, industriegebieden vol vreemde installaties, een veerpont, vlinders en koniksparden, waterbouwkundige kunstwerken: alle-

maal Rozenburg. Of zoals Jaap Wolf het uitdrukt: "Een herbergzaam dorp met een spannende, harde omgeving."

Als Henk Veldhuizen zin heeft om buiten de deur te eten, gaat hij graag naar het café-restaurant bij de veerpont. Niet speciaal voor de kaart, maar vooral voor het panorama van de vaart op de Nieuwe Waterweg. En heeft hij buitenlandse vrienden op bezoek, dan rijdt hij met hen steevast de landtong af om de stormvloedkering te tonen en de sfeer van Europoort te laten proeven.

In 1972 begon Veldhuizen in Rozenburg als huisarts; daarnaast werd hij ook havenarts. Sindsdien raakte hij gefascineerd door de internationale wereld van havens en scheepvaart. Maar ook de dorps wereld van Rozenburg bleef hem boeien. "Toen ik begon, stamden de inwoners uit alle windstreken. Het werk kon niet op en er waren genoeg huizen. Zo streken hier veel werkloze Limburgse mijnwerkers neer, de eerste Spanjaarden en Turken, mensen van elders die op de een of andere manier waren vastgelopen en opnieuw wilden beginnen, en daarnaast plaatselijke agrariërs die zich omschoolden tot havenarbeider. Het was ook een opvallend jonge plaats; ik heb heel veel bevallingen gedaan. En omdat de mensen vaak van ver kwamen en niet op hun familie konden terugvallen, oriënteerden ze zich op elkaar. Een smeltkroes zonder spanningen."

In die begintijd liet de industrie zich niet van haar beste kant zien, vervolgt hij. "De veiligheidseisen waren vergeleken met tegenwoordig marginaal en de luchtvervuiling was aanzienlijk. We zijn altijd bang geweest voor een Pompeï-scenario. Dat een of ander zwaar gas over de dijk sloeg en hier zou blijven hangen. En dan te weten dat er van ons rampenplan geen hout klopte. Niettemin heb ik hier altijd met plezier gewoond. Zowel de rust van een dorp als de dynamiek van de industrie spreekt me aan. En natuurlijk de schepen: oude vrienden met ieder een eigen verhaal."

Gerry de Rooy kent Rozenburg nog veel langer. Zij kwam hier in 1958 als kind wonen toen haar vader werk kreeg bij de scheepswerf van Verolme. Het was in die tijd een schitterend agrarisch eiland, vertelt ze, met natuurgebieden, fruitteelt, boomgaarden, boerderijen, de eerste industrie en vijf straatjes nieuwbouw. "Vijf jaar later was Rozenburg al volgebouwd. Ik heb nog in het nu verdwenen Blankenburg